

en af de Sager, der staa, som man pleier at sige, paa Dagsordenen at revidere Lyndelovgivningene, men jeg frygter for, at jo flere enkelte Ting, man optager i denne Lov, som ikke er en Revision af Lyndelovgivningen, desto mere kunde den Forstilling udbrede og fæstne sig, at dermed var Revisionen af Lyndelovgivningen endt, og det kan jeg ikke anse for heldigt. Som sagt, mod Realiteten af Bestemmelsen har jeg ikke Noget at indvende. — Forslaget under Nr. 23 skal jeg saa meget mindre udtale mig imod, som det næsten er det eneste Sted, hvor det erede Udvalg har stillet sig paa en mildere og liberalere Maade lige overfor de paagjældende Personer end Udfastet. Jeg skal derfor kun væge om Udfastets Bestemmelse, for saa vidt den erede Ordfører, hvis jeg ikke misforstod ham, ligesom antydede, at Udfastet skulde være særdeles strengt paa dette Sted, idet jeg skal bemærke, at det forekom mig, at det ikke vil være saa overordentlig vanskeligt for de Paagjældende at gjøre sandsynligt, at Bogen ikke forfættelig er skaffet tilside. Der fordres jo ikke noget strengt juridisk Bevis fra de paagjældende Personers Side for dette non factum, at Bogen ikke forfættelig er skaffet tilside. Der fordres kun, at der oplyses Omstændigheder, som gjøre dette sandsynligt, det vil sige, at det i det enkelte Tilfælde beror paa et fornuftigt Skjøn, hvad der i denne Henseende maa antages, og saadanne Omstændigheder, som kunne være veiledende ved dette Skjøn, forekommer det mig, at det ikke kan være saa overordentlig vanskeligt at skaffe tilfede. Den Paagjældende maa meget let kunne faae Oplysninger fra de Steder, hvor han sidst har været; hvor hans Vandrebog er bleven paategnet, og for saavidt det af Paategningen paa det Sted, hvor han tidligere har været, fremgaar, at han har opført sig ordenligt, vil der ogsaa være Sandsynlighed for, at han ikke forfættelig har gjort sig skyldig i den Forseelse, hvorom der er Tale. Men medens jeg saaledes tror at have paavist, at Lovforslaget i denne Henseende ikke kan siges at være for strengt eller inhumant, skal jeg paa den anden Side meget gjerne erkjende, at der heller ikke kan risikeres Noget ved at affatte Bestemmelsen paa den Maade, som det er foreslaaet af Udvalget under Nr. 23, og det er derfor ikke min Hensigt at udtale mig derimod. — Forslaget under Nr. 24, hvorved man inddrager Udlændingen under de her omhandlede Lovbestemmelser, lige indtil han erhverver Forsørgelsesret her i Landet, skal jeg heller ikke udtale mig bestemt imod. — Hvad Forslaget til § 13 angaar, erkjender jeg,

at det kan være hensigtsmæssigt at gjøre den Tilføielse, som er foreslaaet under Nr. 26. Hvad Forslaget under Nr. 25 angaar, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod, at det erede Landsting udtaler den Tillid til Justitsministeren, — den nuværende og kommende Justitsministre —, at han vil anvende den Myndighed, hvorom her er Spørgsmaal med den fornødne Discretion. Det er ganske rigtigt, som den erede Ordfører bemærkede, at en saadan Advisning hidtil kun saare sjældent har fundet Sted, og jeg tør ogsaa tilføie, at man kan være overbevist om, at den heller ikke i Fremtiden — hvorledes end denne Bestemmelse maatte blive vedtagen — skal finde Sted undtagen i ganske overordentlige Tilfælde. Det er altsaa særlig af Hensyn til den Begrundelse, som findes af dette Forslag i Udvalgets Betænkning, at jeg for mit Bedkommende kan slutte mig til Forslaget under Nr. 25.

Schlegel: Jeg tillod mig ved denne Sags 1ste Behandling at fremkomme med nogle Bemærkninger navnlig i den Retning, at, hvis man vilde have Kontrolten med Hensyn til Indlændinge, forekom det mig, at man gik vel vidt i Henseende til Kontrolten med Udlændinge. Udvalget er nu gaaet en Vej, som jeg ikke havde tænkt mig. Jeg havde nemlig tænkt mig, at man vilde indskrænke Kontrolten med Udlændinge, men Udvalget er gaaet den modsatte Vej, nemlig at tilføie Kontrolbestemmelser for Indlændinge, hvorved man jo ganske vist naaer den Righed, som det var min Mening, at man burde stræbe hen til. Disse Kontrolbestemmelser for Indlændinge skal jeg imidlertid ikke i Diebliffet indlade mig paa, da § 15 jo ikke foreligger til Forhandling, hvorved jeg ikke kan negte, at disse to Ting staa i en saadan Forbindelse, at det kan være vanskeligt nok at se bort fra dette Punkt. Det forekommer mig, at de Indskrænkninger i den personlige Frihed, der her foreslaas, ere af en saadan Vækkelse, at man ikke uden Betænkelighed kan tiltræde dem, idet man blot af Frygt for Misbrug begrænser en Mængde Menneskers Bevægelse og Handlensfrihed. Er der imidlertid en bestemt Stemning for at gaa i den Retning, vil jeg for mit Bedkommende maaske nok kunne slutte mig dertil. Det er et stort Tillids-votum, der gives til Politimestrene, naar der overlades dem en Myndighed som den, der her er foreslaaet, og hvis dette Lovforslag skulde blive vedtaget af Rigsdagen saaledes, som det her er foreslaaet af Udvalget, vilde jeg i alt Fald deraf uddrage det glædelige Faktum, at der maa herse